

REGELŐ.

Pesten csötörtökön november 5^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ÉLETTÖRTÉNET.

Maintenon asszonyosság.

(Vége.)

Az erényt e' földi pályán is már sokszor jutalom követi: ezt hirdeti fenn szóval Maintenon viszonyteltjes életrajza. — M. annyira a' szerencse bábja, börtönben születve, királyi palotában kimulván, előbb egy szegény költő, majd egy nagy király nője, fordulatdús élte minden viszonyában az erény nemes vonzalmának hódolt, 's ez által alapítá - meg rendkívüli felmagasztaltát, közkedvességét 's az irántai színetlen tiszteletet is.

M. assz. született 1635-ben tavaszhoz 27-kén a' niorti börtönökben, mellyekbe kalandor atyja, Aubigné Constant, került. Ezt, bár régi családból erede, bár Aubigné Agrippas Tivador atyja IV-dik Henrik udvari embere volt, nyugtalan bolygó élete veszélyekből veszélyekbe üzé, mellyeket ártatlan nejjével smég ártatlanabb csecsemőjével megosztani lélekismeretlenkedék. Börtönből szabadulva Amerikába áthajózott, 's e' tengeri uton történt, hogy a' kis Fanny, kivel a' sors minden keserűséget megkóstoltatá előbb, hogy sem édességeit vele izlettetné, a' halálos láztól elnyomatva, 's élet-jelenségeit már többé nem adván, egy hajós által majdnem a' hideg sirba temetendő lett volna, ha kétségbe esett anyja őt még egyszer vissza nem kívánja, karjaira nem veszi, 's mit a' többi észre nem vesz, örködő 's feszült anyai szeretete észre nem vétet vele, hogy holt-nak vélt gyermekében pislog még az élet lángja, 's dobogó anyai melljén a' kisedet fel nem éleszti.

E' szerencsés eseményre mutatva utóbb, már mint M. asszony-ságnak, mondá egykor a' metzi püspök: Madame on ne revient pas de si loin pour peu de chose.

Honába vissza térvén, 's alig 16 éves, Scarronnak, egy vagyontalan költőnek, felesége lön, ki eleven tetemű béna 's görcsösen összehuzódott tagokkal, e' testi fogyatkozások mellett nagyon középszerű körülményekben élt.

Ezen inaszakátnak házas társa inkább, mint nője levén, őt gondos szorgalommal, páratlan hűséggel, 's bámulandó feláldozással élte végpercezig ápolgatá. Illy aránytalan 's nyomasztó állapotjában, egyedül erénye biztosságában, 's napról napra nagyobbodó becsültetésében lelt vigasztaló enyhét. 'S valójában egy azonkori lenge piperkőcz, hízeltégeit e' hűség szikláján szétporlani látván, kifáradva felkiáltott: „Je ferais plutot une proposition impertinente à la reine, que à cette femme là“ — és Scudery kisasszony himes és dagadozó irmódjában: „l' air, qu' on respire auprès d' elle, semble inspirer la vertu.“

Scarron háza ez időszakban, estvéneként gyűlhelye volt a' vigasgot kereső minden rendbeli parisiaknak. Itt különös egyvelegben leheté látni a' jelesb írókat, kitűnő színészeket, udvar 's kormány embereit. Feledve itt minden rangot, minden viszonyt, kiki tartozkodás nélkül a' vitor örömmek engedé - át magát. Scarron szeszélyes elmeszíkrai a' kormány - bot valának e' vidorság orchestrumában, mellyben kiki tehetsége szerint játszá hangszerét. Szóval ez esti multságok igazi piqueniquek valának, mellyekben kiki jó gondolatait 's ételneműit a' magáéból látá-el. — Elgondolható, hogy illy fesztelen körben az uralkodó hangulat könnyen kicsapongóvá vált volna, ha Madame Scarron tekintetével azt az illendőség határai közé nem korlátolja. 'S mintán közkívánság volt a' szép nőnek tetszeni, ez vala a' rugó, az illendőséget szem előtt tartani. — Szigorúsága még a' vallás szabályaira is kiterjedt, mellyektől semmi tekintet 's körülmény által nem menteté-fel magát. Életirója következőket jegyez-meg felőle. „On l' a vue pendant que le reste de table se livrait aux plairil d' une chaire delicate.“ — Illy estvélyeknél elmondott beszélyeivel olly figyelmet tudá hallgatói körében gerjesztetni, hogy egykor szolgája lábhegyen közeledék hozzá fülébe sugván: „Madame! még egy beszélyt ezen uraknak, mert nincs peszenyénk.“

Férjének 1660-ban történt halála után sokáig és hasztalan esdekle azon 500 livre évpénzért, mellyben férje részes volt. Több előbbkelőtől is ajáltatott a' király (utóbbi férje) kegyességébe, ki már a' sok kérelemlevelet 's ajánlást megunva boszúsán mondá: „szünetlen e' Scarron özvegyéről kell hallanom!“ — 'S így példabezzéddé lön: „olly alkalmatlankodó, mint Scarron özvegye Mig végre is Montespan kedvese kérésére az esedezett nyugpénzt a' folyamodónénak megrendelé.

A' maini herczeg, Montespan asszonyság és XIV. Lajos szerelmeinek gyümölcse, születendő vala. Ennek titokban kelle maradni. Egy érdemes személy kerestetett nevelőül a' kisded mellé; kit

ha zsold csatolna is támaszula' gyenge csemetéhez, még is erényességénél fogva egyenes és szilárd támasza leendne. A' választás Scaron özvegyére esett, ki ugyan gyöngé szemérmességénél fogva e' hivatásnak ellenszegült, 's csak a' király ismételt parancsára engedelmeskedék. Ezen első feszengés már már rossz benyomást tön az udvárnál, 's nem is kelle sok, hogy M. mint egy tulságig szerény 's holt férje által elkényeztetett önféjű személy a' királynál gyanús-sá tétetnék. De szelidsége, mérsékelttsége, 's kivált feleleteiben a' bölcs vigyázat visszanyerék neki a' király kegyelmét.

Utóbb hanyatolván gyám alatti kisedének egészsége, azzal a' barregi fürdőkbe utazott. Innen a' király meghagyatából minden tudósító levelét egyenest annak kezeibe küldé, 's ez volt vég-szerencsájének kútfeje; mert a' király e' levelekből, a' szép íróddal fogalmazottakból, nemes érzeményeit és szép lelkületét annyira megismeré, hogy íranta vonzalmat érezni kezdett, melly vonzalma folyton az eszes 's bájos íróó iránt növekedett, 's utóljan olly ellentállhatlan lön, hogy midőn Lajos az egyszerű szépség egész kifejlésében diszelgő nőnél viszont szerelmet sürgetne, 's ezt csak házassági uton hallá elnyerhetőnek, erre is elhatározá magát a' fejedelmi szerető, 's így 1685-ben Harlay érsektől Parisban, gyóntatója 's még két bizonyág jelenlétében, vele megeskettetett.

A' nagyra vágyónak, ki talán irigyené e' szerencsét, tulajdon szavait a' felmagasztalttnak tartjuk elejébe, mellyeket Maisonfort asszonyához irt: „Que ne puis-je donner mon experience! — que ne puis-je vous faire voir l' ennui, qui divise les grandes et la peine, qu' ils ont à remplir leur journées; j'ai goute plaisirs; j'ai été aimée par-tout; j'ai passé des années dans le commerce de l'esprit; je suis venue à la faveur et je vous proteste, que tous les etats laissent un vuide affreux “ Ezért testvére, Aubigné tábornagy, egy kissé bárdolatlanul is e'szavakkal támadá-meg: „Que diable! vous avez donc parole d' epouses Dieu le père!“

Ragyogó ellentétben azon számtalan királyi kedvesekkel, kik imádójaikat rendszeresen zsebelék, ő, a' törvényes társ, olly lélekismeretes volt, hogy azon tömérdek javakból — mellyeket felséges férje, ki őt szeretve becsülé, olly örömet bár minő élvezetre átengede — a' legcsekélyebbet sem költé rokonaira, és befolyását ezeknek emelkedésére nem használta. De magának is csak a' legszükségesebbeket kegyelé, miért a' király egykor gyönyörűen domborodó homlokát simogatva, hízeltőleg felszólítá: „Mais Madame! demandez! vous n' avez rien à vous!“ — 'Sangyal mosolylyal viszonzá: „Sire! il ne vous est pas permis de me rien donner “ Milly nemes lelkűleg! Ó férjében csak alattvalói javainak gondnokát látta!

a

Mit ő magától megtagadhatott, a' szükölködőkkel osztá - meg. Érzékeny részvéte 's embertársai iránti szeretete őt a' legszennyesh szugolyokba vezeté, hol ápoló 's ajándék - osztó kézzel enyhített a' nyomorúkon. Elárvultt gyermekeknek dajkát fogadott, 's utóbb felneveltetvén őket, anyailag gondoskodott a' szülőtlenekről. Férje ezért játszilag st. Françoise-nak nevezé. Így midőn egykor Mignart festő által őt lemásoltatá a' fenn nevezett szentnek alakjában, 's a' festő őt kérdené, valljon hermelin nyesttel ékitse - e képmását — a' király mosolygva válaszolt: „Oui, st. Françoise le mérite bien!“ — Nyilvánabban is kívánta volna életpályáját édesítő nőjét tisztelni; de minden, mit annak ellenszegülő szerénysége elfogadott, az volt: hogy a' királyi imahelynek azon osztályában, melly csak a' királyi családnak nyílt-meg, ajtatoskodásakor helyet foglalt, 1715-dikben második, 's őt annyira becsülő királyi férjétől megfosztva a' st. cyri magányba vonult, mellyet már az előtt Goder Desmarts, chartresi püspök, terve szerint leány - nevelő intézetnek rendelt-el.

Itt a' gyermeki ártatlanságok közt részint a' tanító nők fáradásaiban résztvevőleg, részint ajtatoskodásban tölté hátra levő napjait. Nemes lelkülete 's finom műveltsége ezen intézetben a' pontosságot és szigorú rendet kényelemmel, a' félelmet bizodalommal, a' hasznos tanulmányokat derítő mulatsággal, olly éles belátással tudá egyesíteni, hogy ezen intézet távol a' kolostori szegletességektől, 's világi nevelő házak fölületességeitől egyetlen vala maga nemében. — Itt látogató - meg a' nagy Péter orosz czár korának leghősebb nőjét, kit egy nagy uralkodó társa bizalmával és szeretetével szerencsésített, 's bámullattal eltelve hagyá oda az erényes nő magányát. E' magányban 1719-diki tavaszhoz 15 - kén áldva ezrektől, becsülve mindenektől, siratva számtalanoktól, mint erényes nő, hű házas társ, gyengéd feleség, imádott anya, ki bár nem szült, de több száz jól nevelt gyermeket hagyott hátra, kiket magáénak nevezhetett, egy jobb létre átszenderült.

Scudery kisasszony.

Hogy azok, kiket ember 's természet mintegy emlőjökre függesztettek, ember és természet iránt valóbb 's hivebb nagyobb, 's mélyebb érzésekkel vonzódnak tagadhatatlan. A' poésisnek is tárgya e' kettő.

SZEMEKE.

Végül egy költőnőt mutatva-fel, bezárjuk képesarnokunkat, azt csak mosolyra fakadó ajkai parancsára, a' helyeslést kimondókra bátorzkodván ismét felnyitni. — Ezen harmadik egyszerű képünk egy kevesebb szépség mint bölcsesség kedveltjét foglalja magában. Az

itt ott lelkesedéstől átvillanó arczot inkább kecselennek nevezhetnők, 's ha a' magas és nagy elmére mutató homlokot és a' belső lángtól csillogó szemeket kivételbe nem engedjük, abban kevés vonzót szemlélünk. De e' kép egy írónőt, egy elmés 's idejében nagyon kedvelt írónőt, Scudery Magdolnát tárgyazza.

Ha itt bevezetésül szabadna csak futólag egy kis hasonlatosságot felállítani a' férfi 's nő-írók közt: az elsőket ragyogó naphoz, melly melegével átjárja az egész természetet, melly a' képzelet csiráit buján felsarjasztatja, a' vágyok kalászeit sárgultságig érlelteti, de olykor gyenge főket a' tulzás gyűlpontján egybecsoportított elme sugaraival őrzöngésbe képes hozni, hasonlítani; midőn a' nőké olyan mint a' szerelmet kegyelő hold, melly rezgő ezüst sugár-fonalaival elárasztván a' tájéket 's lényeit, azokat bűvös fátyolba takargatja, melly ugyan nem közöl hevítő meleget, de csuda andalgásba hozza az emberi lelket, mint ezt szépen írja Chateaubriand Atalájában: „Elle (la lune) repandit dans les bois ce grand secret de melancolie“ — 's mellynek titkos bensőleg munkáló erejét még természetbuvár eddig fel nem fedezheté. Nem tagadom, hogy kivételeket ne lehessen itt is, ott is találni: mint ezt a' George Sand névvel az asszonyiságot is megtagadó Dudevant írónő majd horzadásig bebizonyítja: midőn ellenben az érzelő (vagy mint honosai kiméletlenül pleurant, pityergőnek nevezni elég kegyetlenek) fenn nevezett Chateaubriand irataiban előbb nőt, mint erős lelkületű férfiút gyaníttatna. Illyen a' szelid nő-író, ki belső érzékeny lelkülete villanyát iratai, mint egy alkalmas conductor, által szivárogtatja - át a' rokonszenvű keblekbe. Milly rejtély tulajdonira 's igéző hatalmára nézve az egész nőnem, oly rejtélyes és soha ki nem merítő varázs terjeng az ezen nemű írók költeményeiben; 's ugyan ezért bár többször olvassuk, mindig újabb 's eddig észbe nem vett szépségekre találunk azokban. De ez nagyon természetes; mert mennyi kimerithetlen titok rejtődzik a' női sziv minden legparányibb redőiben? 's ha a' most belsejét hiven visszatükrözni képes írónő hatalmas ecsetjét ezen vágyok 's erények, mély indulatok 's nemes lelkületek feneketlen tengerébe mártja, milly elérhetlen gyengédségű rajzokat állithat elő!

De illy ecset női kézben vajmi ritka tünemény; 's miért? — mert a' belső indulat 's külfifejezés közt oly egyenetlen az arány. Nem fekszik ez annyira az asszonyi elme kifejezési tehetségének hiányában, mint a' magas asszonyiság azon gyöngéd szemérmében, minél fogva, mint a' mimosa pudica, vágyait 's érzeteit keble mélyébe rejtvezve vissza szorítja, féltve ha azokat hivatlanok fertőző pillanatjainak kitárná, eredeti tisztaságuk báját örökre oda vesztenék

Ez azon finom gyöngédség sajátja, 's helyesen mondja Szemere: „Nem történhetik másképp”, mint hogy a' költő asszonyi sajátságából nyer érzéseket, — 's megjegyzésre méltó, hogy a' természet az ihletés erejével asszonyainkat áldotta-meg — 's midőn poétáskodó szépet találni olly ritkaság, milly nem csuda az, ha a' delphii lángot kebleinkben ők lobbantják-fel.

(*Vége következik.*)

KÜLÖNFÉLE.

Kéz - beszéd. — Bármilly gazdag is a' szóbeszéd; fölötte szegények volnánk bizonyos jelek nélkül. — Van virágbeszéd, melly a' szerelem nyelve keleten. Van szem, van kézbeszéd, 's gyakran egy kis jel többet ad tudunk-ra, mint a' legjelentékenyebb szók.

A' kézbeszéd ez életben leggyakoribb, bátor szükölködik nyelvszabályok, szokönyvek nélkül.

Átaljában a' kéz erőnek, hűségnek jele embernél. Kéz áld és kárhoztat; fölemeljük köszöntésre, bucsúra, mondásunk, akaratunk igazlására. — Szerecsés kéz, mellytől a' föld a' növények magvait elfogadja 's kiesiráztatja. Kiket szeretünk kezeinken hordjuk; az atya leveszi kezét az elfajultt gyermekről; az ur keze megnehezülve fekszik az istentelen maradékon.

Jobb kéz elsősege. — A' szentírás így szól: „a' bölcsnek szíve jobb kéz, a' bolondé bal kéz felől van.”

Midőn Priamus fijának holt testeért Achilleshez ment, az neki jobbját nyújtotta szívbeli illetődése jelül. Sophoclesnél így szól Oedipus Theseushoz: „adj kezet régi hűség jelül.”

Jobb kézzel áldottak, ballal kárhoztattak. A' nyugoti császárok arany almát hordtak keresztel, méltóságuk jelül; a' keletiek csupán keresztet: de mindkettőnél szabály volt a' diszjelt jobb kézben tartani.

Hajdan szövetség-kötéskor elegendő volt a' jobb kéz adás 's a' fők, kötéseiket peccétlendők, költsönösen nyitott erők vérével ivás közt jobbjokkal ölelték egymást. Jobb kéz adáskor nem volt szükség szállni; maga ezen jel már szent volt, mint eskü. A' régi romai pénzekben gyakorta láthatni egymásba fontt kezeket, mint béke emlékeit. Ha esküdtek, jobbjokat vagy ég felé emelték, vagy keblökre tették. Hajdan a' papok előjogai közé tartozott magukat csupán kézzel kitisztíthatni a' vádból. — Plato nagyon neheztelt a' jobb kéz elsősegeért a' bal fölött; hiszen — úgy monda — mind két szemünkkel 's fülünkkel egyenlőn látunk 's hallunk, miért ne lehetne hát mindkét kezét is egyenlőn használni? — Cicero a' kezeket az ember legszükségesebb részeinek tartotta; nem győzte csudálni a' kezek mesterséges alkotását és azokat minden művészetek mesterének nevezte. — Azt mondja Montaigne: kézzel egyezkedünk, elfogadunk, elutasítunk valamit, kérünk, kényszerítünk, kérdésünk, felelünk, dicsérünk, gyalázunk, elítélünk, fölszabadítunk, engedelmeskedünk, parancsolunk. — Sokan vannak, kiknek békében kezeikre, háborúban lábaikra kell vigyáznunk, hogy azután őket helyesen megítélhessük.

A' régiek isteneiket is tisztelték kezökkel. Ha ki egy határisten (Terminus) előtt elment, szájához vitte kezét, 's megcsókolta alázatosság 's tisztelet jelül; alkalmasint innen vette eredetét azon szokás, mi szerint még ma

is falukon gyermekek 's a' miveletlenebb osztály kézcsókolással üdvözik az utszákon papjaikat 's előkelőbbjeiket.

Bölcsesség köve. — Krug, lipesei oktató, a' bölcsesség követét következöleg írja-le. A' könek az itt leírt alakja 's jelei vannak:

O	L	D
A	G	P
S	T	M

O = ora, az az: imádkozz.

L = labora, az az: dolgozz.

D = da, az az: légy adakozó.

A = accipe, az az: fogadd-el, mit isteni gondviselés vagy emberi szeretet ad.

G = gaude, az az: örülj annak, mivel Isten megáld.

P = patere, az az: tőrj.

S = spera, az az: remélj.

T = tace, az az: hallgass, vagy csak akkor szólj, ha szükséges.

M = memento mori, az az: gondolj arra, hogy meghalsz.

Ki ezen követ szüntelen magánál hordja 's tanításaira szorgalmasan figyel, az eléri az életbeli legnagyobb lehető boldogságot.

Egy parisi szép nőnek vallomásai. — Hiszem, hogy asszony-nak legszükségesebb vagyona egy kasemir-schav.

Hiszem, hogy egy nőben legfőbb erény a' tetszés merTERSége, legnagyobb hiba ifjúságának enyészése, a' késő vénség pedig bűn.

Hiszem, hogy egy női szívnek több mivélésre van szüksége, mint az arcznak.

Hiszem, hogy egy angol lord, ki sok guineével bir, és szereti is azokat elkölteni, legmiveltebb, legelménezebb és szeretetre legmúltóbb ember.

Hiszem, hogy a' kegyességet a' gyönyör-élvezettel jól lehet összhangoztatni; 's azért, hogy a' menyeeiket kívánjuk, nem szükség a' világot gyűlölni.

Hiszem, hogy a' szerelem ostobaság, a' barátság pedig kölcsönösen édes csalatás.

Hiszem, hogy legnevetsegesebb ember az, ki szeretettni kíván, 's még is gyalog kell vele járni.

Hiszem, hogy egy nő könnyebben ellehet kenyér, mint uj ruha 's divatkalap nélkül.

Hiszem, hogy a' divat az asszonyoknak istennője, a' férfiaknak pedig zsarnoka.

Kun Pál.

A' kerék annyit fordul - le, hányat fel. A' börze-berészletek utóbbi időkben igen zivatarosak voltak. Némellyik ma még millióval birt, 's holnap óráját kellett eladnia, hogy ebédelhessen, mig ellenben egy másik, ki ma alig birt egy pár száz forinttal, holnap millióhoz jutott. A' szerencse kerekének ez ingatagsága egy anekdotára emlékeztet, melly franczia országban, a' regensség idejében, midőn a' law-ei rendszer volt virágzásban, történt. S*** vicomte egy reggelen igen rossz kedvvel költ-fel, 's boszúsán éppen a' felett gondolkodott, miképp nyugtassa-meg ma ismét hitelezőit. Komornika, ki kedvetlensége okát eltalálá, bátorzkodott hozzá következöleg szólni: „Ha nagysád talán szükségben van, 's zavarán egypár ezer louis'd'or által segit-

hetni, szerencsémnek tartandom.“ — „Labranche“ — kiálta a vicomte — ön szemtelen. Hogy bátorkodik engem pénzzel kínálni? A szerencse vakmerővé teszi. Én tegnap a rue quincampoix-ban láttam önt. (A rue quincampoix akkor az volt Parisban, mi most a Tortoni kávéház előtti tér.) „Igaz, vicomte ur, én haszonkémlek; hisz valamit csak kell szerezni.“ — „Ez annyit tesz, hogy ön nálam mit sem szerez.“ — „Kérem, nagyságos ur, ezzel nem hátralevő zsoldomra czéloztam. Istennek hála, illy csekélységre nem is gondolok.“ — Valóban Labranche ur, ön tehetősebb, mintsem engem öltöztessen 's vetkeztessen. Legyen oly szives, reggelizzék velem! — „Nagysádnak enyelegni méltóztatik. Örvendek, hogy ismét jó kedvében láthatom.“ — „Nem, gazember uram, nem tréfálok, hanem önt pokolba kergetem.“ — Más nap reggelén ismét urához ment Labranche. — „S ön még itt! — riadá boszúsan a vicomte.“ — „Igen, bucsúzni jöttem.“ — „S bérét kéri, nemde?“ — „Hallgassunk e' koszos néhány forintról. Nekem fontosabb mondani valóm van.“ — „Ön valóban oly fontos arcczal áll itt, mintha az éjjel millió birtokába jutott volna.“ — „S ugy van. A szerencse igaztalan, nemde vicomte ur? Én ott nyertem pénzemet, hol ön magát elveszté; nem titok előttem többé, hogy ön egész vagyona tönkre jutott.“ — „S most azért jött ön, nemde, hogy még egyszer néhány ezer louisdorral kínáljon-meg?“ — „Korán sem. Azért jöttem, hogy hételjét minden hozzá tartozó ingó 's ingatlan tárggyal megvegyem. Alkudozni sem szándékom; hanem ön méltányos kívánságát azonnal lefizetem.“ — „Valóban? 's ön talán még végre azt is ajánlandja, legyek komornika. Ez nagyon természetes, 's csak öltönyöket kellene cserélnünk.“ — „Nem akarok ön szerencsétlenségén gúnykacajzt ütni.“ — „És én az által bosszalom-meg magam' e' szemtelenségért, hogy egy millio-st jól megpáholok.“ — A vicomte ugy tön, mint mondá. Labranche ur vörös háttal távozik, mi uj helyzetében nem legjobban esheték neki. Később az által bosszulá-meg magát, hogy árverés útján a vicomtenak házáat 's mindenét magáévé tévén, egyszer ugyan azon kocsiiban hajtattott-el egykori gazdája mellett, mellynek oly soká bakján állott, 's azt sárral fecskendezteté-le. Harminez év mulva az egykori komornik fia országos bérlő volt. Egy salonban, hol pénzaristrokatai gögjét fitogtatá, a vicomte fiával találkozék, ki egy fényes társaság jelenlétében következő kérdést intéze hozzá: „Fő bérlő ur, ön jó számoló lehet. Legyen ön szives, 's vesse-fel nekem, mennyire növekedik egy ezer livre-ből álló 30 évi adósság ugyan annyi évi kamatjaival.“ — „Körülbőlül 1000 tallér-ra — felelt a fő bérlő.“ — „Legyen ön hát oly szives, küldjön hozzám, 's vitesse-el az ezer tallért. Atyámnak adósságát kell lerónom, ki ön atyjának utósó évi bérével adós maradt.“

Figyelmeztetés. *Videki t. cz. olvasóinkat figyelmeztetjük, hogy e' lapok jövő 1841-dik esztendei folyamatjában első felére az előfizetés már elfogadtatik; a' következő pesti Leopold-vásárra jövőnk alkalmak által pedig legkönnyebben lehet beküldeni a' szokott előfizetési díjt egyenesen a' kiadó hivatalhoz.*

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.